

Óda na Milešovku

Milešovka naša milá,
takmer na celý pretek si nás zastavila.

Keď sme k tvojmu úbočiu do Bílky dorazili,
ešte sme vonkoncom netušili,
že v tvojom chladnom náručí,
mysel sa nám zatočí.
A že ďalšie a ďalšie hodiny
budeme u teba prebývať,
až kým zvony v polnoc nebudú odbíjať.

Opantala si nás závojom bielych ihličiek,
v tajomnej hmle krásne zdobili tvojich stromov driek.
Chodníčkom ľadovým stúpali sme vyššie vždy,
v túžbe siahnuť si až na hviezdy.

A hore ako zázrakom –
chalúpka takmer perníková.
V teplej miestnosti uzímené telá na chvíľu
schová.
Čaj, kapustnicu, kávu aj sekanú nám vydáva,
prísne však žiada do studených ciest nocou
znova a znova sa ponárať.
Tu z Velemína, tu z Milešova, tu z Černčíc aj
z Paška pole,
ani si neuvedomujeme cestu dole a potom zas
a zas hore.

Ten deň totiž v kopce celkom ľahko sa nám kráča,
nohy v retiazkach do ľadu s istotou ryhy tlačia.
Nechce sa nám preto odísť v dlhé nekonečné roviny
a tak ostávame radšej uväznené vnútor milešovskej horniny.
Aj keď tatranskou žulou neoplýva síce,
dnešný deň aj noc nášmu srdcu milá je velice.

A tak chtiac nechtiac nechali sme sa zlákať
veru,
že budeme vlastniť plaketku lesklú hnedú,
s oválnym portrétom Ferdinanda dedu.

Možno aj túžba po absurdne ten deň na nás
zasiahla.

Veď ísť päťkrát do toho istého kopca,
koho to len napadá?

Šialenca len dákeho snád',
pre ktorého v Bohniciach pozvoľne
poodomknú zámok z vrát.

A tak päťkrát sme sa otočili,
kým nás kráľovná pustila zo svojich pút.
Aby sme sa potom mohli voľne v beh dať,
tam ďalej v Boreč na našu ďalšiu púť.

